

הסתה גזענית - בחסותה של הרבנות הצבאית

„לגרש - להכחיד -

למחות את זיכרם!”

העולם כבר מכיר את המונח פאסיזם רומאני, „שלום רומאני“ הוא גם זהה על בשרו משמעותו של „שלום גרמני“ החודש הוצג בחוברת רשמית של ממשלת ישראל, „השלום הישראלי“.

זוהי כותרת של מאמר התופס - יחד עם צילומי-שלחה שונים - שמונה עמודים בגיליון האחרון של מחניים, הירחון המהיר דר של הרבנות הצבאית הראשית. את הירחון עורך הרב מנחם הכהן, חבר מרכז מע"י, ובעמוד הפתיחה מתנוסס סמל צה"ל. כלומר: במה כשרה וחשובה, הנושאת את הגושפנקה הרמה ביותר, ומעל במה זו מציג הסופר שרגא גפני את „השלום הישראלי“.

בשורה חדשה לאנושות

השלום, כותב גפני, הוא אחת ממיש"ת אלות-היסוד של האנושות, מן היום בו קם קין על הבל אחיו להרגו - „והשאלה מחריפה והולכת ככל שגולים ומתייעלים אמצעיו של האדם להשמדת הוולת“.

הוא מתאר את הפחד הנורא מפני התפורצות אטומית, שתביא להתפרקותו המוחלט של היקום. המסקנה: „האנושות זקוקה

ישתלבו במפעלם ובאמונתם, ולא פתחו להם אפשרות שלישית: לחיות עימם יחדיו ב־ארץ, כמות שהם, כשכל עם עוסק בשלוש, התשובה פשוטה: עמי כנען הקדומה היו רובם ככולם שלוחות של עמים גדולים, ש־שכנו בקירבתה, והם נאחזו בה אם כדי להרחיב את גבולם, אם כדי להשתלט על חופים ונמלים בארץ השוכנת בצומת של שתי יבשות גדולות... רוב עממי הארץ היו עושי דברם של מלכים זרים, אם מלכי מצרים ואם מלכי הצפון, בימיהם לא היתה לארץ שום יישות משלה. היא היתה מקום שבו מחזיקים עמים שונים, ושליטים זרים, סניפים למיניהם.

„והנה הופיע בה עם חדש, אשר לו ארץ

במישטרי-כיבוש ממושך, שבחסותו יתבצע „השלום הישראלי“.

„כאן עלינו להפריך דיעה מוטעה מקור בלת, האומרת כי אמונת ישראל גורה דין מוות על עמי כנען בדור ההתנחלות... וְ הלא האמור בספר שמות כ"ג: ונחלת את הארץ, ושתי את גבולך מים סוף ועד ים פלישתים ממדבר עד־נהר, כי אתן בידכם את יושבי הארץ, וגרשתם מפניך.

„כאן מדובר בפירוש על גירוש ולא על השמדה. גירוש, בעידן הקדום, הוא מקבילם של חילופי אוכלוסים ופינויים במונחי ימינו“.

פרשן הביטאון הדתי של צה"ל אף מפרט את הדרך שבה יבוצע השלום הזה: „עלינו

מהגרמני, התנועה הנאצית צמחה מרגשי-היטכול לאומיים ומתאוות־נקם, לאחר תבוסה צבאית, אך התבוסה הגרמנית במלחמת העולם הראשונה, שהולידה את התנועה ה־נאצית, לא המיטה על הגבריות הגרמנית קלון. הגרמני נלחם בשדות הקרב יפה, כ־נגד כוחות שעלו עליו מספרית, ותבוסתו

הם השניים האחראים למחניים, ביטאון הרבנות הראשית הצבאית. זוהי התמונה ההיסטורית שצולמה ביום כיבוש ירושלים העתיקה, והיא מראה את הרב הראשי לצה"ל, שלמה גורן, תוקע בשופר על הר הבית; מימין, חבוש קסדה ומזוקן, הרב מנחם כהן, עורך מחניים ורבה של תנועת המושבים.

העורך והבוט

קה ומצפה לבשורה חדשה, מהפכנית, ש־תורה לה את הדרך מן המיצר בו היא נתונה, ותוציא אותה למרחביה“.

אחד הבולטים במוקדי-הדליקה, קובע גפני, „הוא אזורנו - והוא משקף נאמנה, בוער אנפין, את הדילמה העומדת בפני העולם כולו“.

מכיוון שכך, חשוב לדעת מהו הפיתרון שאותו חווה שרגא גפני למוקד-הדליקה הישראלית-ערבי, אולי יוכל העולם לאמץ או תו לעצמו, וכך להגיע סוף־סוף לשלום.

הסופית באה לאחר נצחונות גדולים שלו, ולאחר מאבק מר מאוד עימו... „ואילו תבוסות הערבים במלחמותיהם בישראלים, ובמיוחד במלחמת ששת-הימים, הן תבוסות קלון ממש, ולוא רק בשל ה־יתם המספרי בין העם המנצח והערבים המנוצחים“.

כאן קובע גפני מסמר גדול וחשוב: מה שהערבים מחפשים זה לרתוח את אותה־הקלון בים של דם ישראלי. כדבריו: „כמו היטלר בשעתו, שהשיג למעשה את כל מכוני קשו בלחצים מדיניים וצבאיים, ללא מלחמה, ובכל זאת חתר למלחמה, כדי לשפוך דם לשמו, כן אביה הרוחני של התנועה הלא־מית־הנאצית הערבית, נאצר, והערבים כולם עימו - יבקשו עוד שנים רבות לשטוף את הכתם שעל כבודם בתחילי דם ישראל. ו־אוקיינוס זה דם, משאת נפשם הוא יותר מכל הישג טריטוריאלי“.

אוקיינוס של דם

הסיכויים קודרים ביותר, לדברי גפני: „השלום הולך ומתרחק ממלחמה למלחמה... לפי שעה הסיכוי היחיד הוא אך ורק למלחמה נוספת, וחמורה יותר - והיא שאלה היחידה היא: אימתי תפרוץ?״

וכל זה למה? קודם כל משום שהתנועה הערבית הלאומית היא תנועה גזענית מפרי־רשת, הדוגלת בארנות הערבית המחולטת על ארצות בהן חיים עמים גדולים לא־ערביים... תנועה החותרת להתפשט על חשבונם של עמים לא־ערביים אלה, ולשלוט מהם התפתחות לאומית טבעית... כוונת אלה זהות לחלוטין לכוונות ההתפשטות, ה־שיעבוד וההשמדה שהיו לתנועה הנאצית - אשר דנה את כל עמי אירופה האחרים להשתעבד לגרמנים או להישמד“.

גפני כאילו אומר לחיילים העומדים על מישמר הסואץ והירדן: זה לא סיכסוך מדיני. גי. אפילו אם יקבלו הערבים את כל השטחים שהם דורשים, עדיין לא יוותרו על שחיטת אחרון הישראלים.

כלומר: אין לכם מה לחלום על חיים נור־מליים, על שלום. לעולם לא יהיה שלום בין ישראל והערבים.

לגרש אבל לאט

אם כך, מה פירושה של כותרת ה־מאמר - „שלום ישראלי“? שרגא גפני קופץ קפיצה ארוכה אחורה, אל התנ"ך, כדי לתאר את השלום שהוא חווה למדינת ישראל. למעשה, מכיוון שסתם שלום גורמלי לא ייתכן, הרי שהמדובר הוא

כך עשה שמואל לאנג מלך עמלק - וכך דורש סופר מחניים לעשות לכל התנועה הלאומית הערבית של חיוס. אלה מבין הערבים שלא יוכחדו במלחמה - יש לגרש מן הארץ.

הדוגמה המחייבת

זו היא הכל מכל־כל... ברור שלא היה מקום לשיתוף העם הישראלי, אשר לו היתה זו מולדת אחת ויחידה, לבין תושבי הארץ האחרים, שלא היו אלא, סניפים למכורות אחרות, וברור שלא היה מנוס ממלחמה בינו לביניהם, עד אשר יישמד אחד הצדדים, או ישתלב ביריבו, או יגורש. רק רמתם המוסרית של בני ישראל - רמה בלתי מצוינה באותם הימים, יחידה ומיוחדת בימינו - הניעה אותם לבכר על ההשמדה גירוש או פינוי, איטי ומסודר, ללא הש־פלה ואלמויות, על היסודות הנוכריים בי־מסורתם ובאופיים לארץ, השומרים אמנים לגורמים הזרים לה, ואף להניח לאלה מהם המשתוקקים בכל מאורם להשתלב בשרא־לים, כדוגמת הגבעונים, להיקלט בקירבם, קודם כל קליטה כלכלית כ־חוטבי עצים ו־שואבי מים - קליטה המביאה ממילא ל־

לקיים פינוי מסודר ואנושי, במשך תקופה ממושכת־יחסית ולא בבת אחת, אלא בהתאם לפריון האוכלוסיה הישראלית, התרבותה ויכולתה למלא את מקום המפונים, לבל תהיה הארץ המפונת שמהם ותגדל פרע“.

חוטבי עצים

זני מסתמך שוב על התנ"ך, ומסיק מפרשת הגבעונים כי לפני יושבי כנען היתה פתוחה אפשרות שנייה: להשתלב בי־אומה הישראלית. „והרי זה צעד מרומם ל־משתלבים, ולא משפיל“.

„עם זאת, ושאלת השאלה מדוע היה על אבותינו - תלוצי מוסר, אהבת האדם ו־גאולת האדם - לגרש את תושבי כנען מ־ארצם, או - במיקרה הטוב ביותר - להתיר להם להישאר בה אך ורק בתנאי ש־

(המשך בעמוד 12)